

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 333

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 mai 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 248 din 15 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 3 și ale secțiunii V ¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, ale art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, ale Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 508/2004	2-6	196. — Decizie pentru numirea domnului Ursu Marius Arthur în funcția de director general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară	11
Decizia nr. 252 din 15 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor	7-9	197. — Decizie pentru numirea domnului Iulian Matache în funcția de secretar de stat la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului	11
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU			
194. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, a atribuțiilor de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală care conduce Autoritatea Națională a Vămilelor	10	198. — Decizie pentru numirea domnului Paraschiv Gigel în funcția de secretar de stat la Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului	12
195. — Decizie pentru numirea domnului Alexandru Rafila în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății	10	199. — Decizie pentru numirea domnului Victor Opaschi în funcția de secretar de stat la Ministerul Culturii și Patrimoniului Național	12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		1. — Hotărâre pentru aprobarea Listei cu prețurile principalelor bunuri consumabile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2012	13-14
		1.318/C. — Ordin al ministrului justiției pentru aprobarea Normelor de acordare a drepturilor de hrană, în timp de pace, personalului din sistemul administrației penitenciare	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 248**

din 15 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 3 și ale secțiunii V¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, ale art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, ale Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 508/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 3 și ale secțiunii V¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, ale art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, ale Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 508/2004, excepție ridicată de Ovidiu Lucian Tender în Dosarul nr. 28726./3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 692D/2011.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, doamna avocat Georgiana Sabo din cadrul Baroului Cluj, în substituția domnului avocat Eugen C. Iordăchescu din cadrul aceluiși barou, cu delegație la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul doamnei avocat Georgiana Sabo care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate arătând că dispozițiile din Legea nr. 51/1991 afectează viața privată și secretul corespondenței. În acest sens face trimitere la Hotărârea din 26 aprilie 2007 a Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu (2) împotriva României*. De asemenea, și dispozițiile secțiunii V¹ din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care permit interceptarea convorbirilor telefonice în faza premergătoare urmăririi penale. Totodată, prevederile art. 30 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, întrucât procurorul poate stabili în mod arbitrar instanța căreia îi revine competența de a judeca o cauză. Prevederile Legii nr. 508/2004 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului sunt neconstituționale, deoarece Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este în realitate un parchet de sine stătător, iar ordonanța de urgență în cauză a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor constituționale referitoare la delegarea legislativă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 28726./3/2006, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 3 și ale secțiunii V¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, ale art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, ale Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism**, excepție ridicată de Ovidiu Lucian Tender în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări cu privire la mai multe infraacțiuni și în care s-au dispus interceptări de convorbiri telefonice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 30 alin. 3 din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2) referitor la stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată numai prin lege, deoarece procurorul, în pofida legii și aflându-se mai presus de ea, poate stabili instanța căreia îi revine competența de a judeca o cauză după criterii abstracte.

De asemenea, prevederile secțiunii V¹ — *Interceptările și înregistrările audio sau video* a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală și ale art. 13 din Legea nr. 51/1991 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 — *Secretul corespondenței*, precum și ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, deoarece permit interceptarea convorbirilor telefonice în faza premergătoare urmăririi penale.

Pe lângă aceste neajunsuri, autorul mai relevă faptul că reglementării art. 13 din Legea nr. 51/1991 îi lipsește o garanție extrem de importantă împotriva abuzurilor autorității, întrucât, în măsura în care o persoană este subiect al unei supravegheri secrete și fără ca suspiciunile îndreptate împotriva sa să se confirme, acestea nu i se comunică faptul că a fost supravegheată, astfel încât se deschid larg porțile unor abuzuri din partea organelor de anchetă. Totodată, este evident că nu numai autorizarea înregistrării convorbirilor telefonice, ci și

supravegherea acestei activități nu este realizată de un magistrat independent.

În susținerea opiniei sale, autorul excepției face trimitere la hotărârea din 26 aprilie 2007, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Dumitru Popescu (2) împotriva României*.

Prevederile Legii nr. 508/2004 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 131 alin. (3) referitor la parchete care funcționează pe lângă instanțele de judecată și ale art. 132 alin. (1) referitor la principiile care guvernează activitatea procurorilor, deoarece Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este în realitate un parchet de sine stătător care face parte doar formal din Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În opinia autorului, această instituție, în dezacord cu prevederile constituționale ale art. 131 alin. (3), nu a fost creată pe lângă o instanță și nu se supune principiilor statuate în art. 132 alin. (1) din Legea fundamentală.

Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2006 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 61 alin. (1) referitor la Parlament ca unică autoritate legiuitoare a țării și art. 115 alin. (4), (6) și (7) privind delegarea legislativă referitoare la adoptarea ordonanțelor de urgență, deoarece nu au existat împrejurări extraordinare și imprevizibile ale căror efecte să justifice, pe calea delegării legislative, adoptarea ordonanței. Totodată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2006 afectează regimul instituției fundamentale a Ministerului Public. În sfârșit, autorul mai susține că sunt înfrânte și dispozițiile art. 115 alin. (7), deoarece, de la data adoptării actului criticat acesta nu a fost aprobat nici până în prezent de Parlament prin lege.

Tribunalul București — Secția I penală opinează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2006 este întemeiată din perspectiva înfrângerii dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (7) referitor la aprobarea sau respingerea prin lege a ordonanțelor cu care Parlamentul a fost sesizat. În ce privește celelalte dispoziții care constituie obiect al excepției, instanța opinează că sunt constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 30 alin. 3 — *Competența pentru infracțiunile săvârșite în țară și ale Secțiunii V¹ — Interceptările și înregistrările audio sau video* a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, ale art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 7 august 1991, ale Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a

Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.046 din 29 decembrie 2006. Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 30 alin. 3 din Codul de procedură penală: „*Când urmărirea penală se efectuează de către Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție sau de către parchetele de pe lângă curțile de apel ori de pe lângă tribunale sau de către un organ de cercetare central ori județean, procurorul, prin rechizitoriu, stabilește căreia dintre instanțele prevăzute în alin. 1 îi revine competența de a judeca, ținând seama ca, în raport cu împrejurările cauzei, să fie asigurată buna desfășurare a procesului penal.*”;

— Art. 13 din Legea nr. 51/1991: „*Situațiile prevăzute la art. 3 constituie temei legal pentru a se solicita procurorului, în cazuri justificate, cu respectarea prevederilor Codului de procedură penală, autorizarea efectuării unor acte, în scopul culegerii de informații, constând în: interceptarea comunicațiilor, căutarea unor informații, documente sau înscrisuri pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, la un obiect sau deschiderea unui obiect; ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informațiilor pe care acestea le conțin, cât și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee; instalarea de obiecte, întreținerea și ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse.*”

Cererea de autorizare se formulează în scris și trebuie să cuprindă: date sau indicii din care să rezulte existența uneia din amenințările la adresa siguranței naționale prevăzute de art. 3 pentru a cărei prevenire, descoperire sau contracarare este necesară emiterea mandatului; categoriile de activități pentru a căror desfășurare trebuie emis mandatul; identitatea persoanei ale cărei comunicații trebuie interceptate, dacă este cunoscută, sau a persoanei care deține informațiile, documentele ori obiectele ce trebuie obținute; descrierea generală, dacă și când este posibil, a locului unde urmează a fi executate activitățile autorizate; durata de valabilitate a mandatului solicitat.

Actul de autorizare se emite la cererea organelor cu atribuții în domeniul siguranței naționale, de către procurori anume desemnați de procurorul general al României.

În cazul în care procurorul constată că cererea este justificată, emite un mandat care trebuie să conțină: aprobarea pentru categoriile de comunicații care pot fi interceptate, categoriile de informații, documente sau obiecte care pot fi obținute; identitatea persoanei, dacă este cunoscută, ale cărei comunicații trebuie interceptate ori care se află în posesia datelor informațiilor, documentelor sau obiectelor ce trebuie obținute; organul împuternicit cu executarea; descrierea generală a locului în care urmează a fi executat mandatul; durata de valabilitate a mandatului.

Durata de valabilitate a mandatului nu poate depăși 6 luni. În cazurile întemeiate, procurorul general poate prelungi, la cerere, durata mandatului, fără a se putea depăși, de fiecare dată, 3 luni.

Orice cetățean care se consideră vătămat în mod nejustificat prin activitățile care fac obiectul mandatului prevăzut în alin. 1—4 se poate adresa cu plângere procurorului anume desemnat, ierarhic superior procurorului care a emis mandatul.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 — *Secretul*

corespondenței, art. 61 alin. (1) referitor la Parlament ca unică autoritate legiuitoare a țării și art. 115 alin. (4), (6) și (7) privind delegarea legislativă referitoare la adoptarea ordonanțelor de urgență, art. 126 alin. (2) referitor la stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată numai prin lege, art. 131 alin. (3) referitor la parchetele care funcționează pe lângă instanțele de judecată, art. 132 alin. (1) referitor la principiile care guvernează activitatea procurorilor, precum și dispozițiile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 30 alin. 3 și ale secțiunii V¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, ale art. 13 din Legea nr. 51/1991 și ale Legii nr. 508/2004 au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 998 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, statuând că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute prin lege. Modul de determinare a competenței prevăzut de art. 30 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală nu încalcă niciuna din dispozițiile constituționale invocate, așa cum fără temei se susține în motivarea excepției, dat fiind că instanța de judecată, căreia i se va stabili competența pe baza textului criticat, realizează justiția în sensul prevăzut de art. 126 alin. (1) și în acord cu art. 124 alin. (2) din Constituție, iar desfășurarea procesului este supusă normelor, principiilor și garanțiilor prevăzute de Legea fundamentală și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la apărare și la un proces echitabil. Faptul că Ministerul Public dispune prin rechizitoriu cu privire la stabilirea uneia din instanțele prevăzute la alin. 1 al art. 30 din Codul de procedură penală nu echivalează cu încălcarea principiului egalității armelor, partea interesată având la îndemână mijloacele procedurale legale de a contesta o astfel de competență.

Prin Decizia nr. 1.454 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor cuprinse în secțiunea V¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, statuând că dispozițiile referitoare la interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice

sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României (2)*, paragraful 82. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale și Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Prin Decizia nr. 766 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 16 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 51/1991, reținând că în examinarea excepției este necesar să se ia în considerare prevederile art. 31 alin. (3) din Constituție, în conformitate cu care dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze securitatea națională, și prevederile art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală, care stabilesc că exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns dacă se impune, între altele, pentru apărarea securității naționale.

În raport cu aceste prevederi din Constituție, Curtea a constatat că nu pot fi primite susținerile autorilor excepției și nu poate reține existența unei discriminări în aplicarea legii rezultând din faptul că în cazul autorilor excepției de neconstituționalitate au fost obținute probe prin interceptarea unor convorbiri telefonice în condițiile Legii nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, în timp ce în alte cazuri interceptarea convorbirilor telefonice în scopul obținerii de probe judiciare are loc pe baza prevederilor Codului de procedură penală. Justificarea diferenței de reglementare a mijloacelor de obținere a probelor rezidă în obiectul special al Legii nr. 51/1991 și nu încalcă în niciun fel prevederile Constituției.

Probele administrate — indiferent de procedura legală urmată — vor fi evaluate uniform de instanța de judecată, cu respectarea contradictorialității și a tuturor celorlalte garanții prevăzute de Codul de procedură penală. Faptul că o probă a fost obținută de organul de urmărire penală în condițiile prevăzute de Legea nr. 51/1991 nu îl împiedică pe judecător să constate, când este cazul, că această probă este neconcludentă întrucât nu corespunde realității sau nu face dovada faptului ori a împrejurării în legătură cu care a fost administrată. Nu există o ierarhie a probelor în funcție de procedura legală după care au fost administrate, astfel că judecătorul are obligația să

examineze și să aprecieze toate probele cu aceeași măsură și după aceleași criterii.

În aceeași ordine de idei, Curtea a reținut că examinarea excepției în lumina Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este de natură să conducă la altă concluzie, deoarece Convenția nu tratează regimul probelor, admisibilitatea acestora fiind reglementată de dreptul intern.

Văzând prevederile art. 31 alin. (3) și ale art. 53 alin. (1) din Constituția României, citate mai sus, Curtea a reținut că nu se poate cere legiuitorului să admită accesul nerestricționat la conținutul unor mandate de interceptare a convorbirilor telefonice emise în scopul combaterii faptelor de amenințare la adresa siguranței naționale prevăzute de art. 3 din Legea nr. 51/1991, fără riscul de a prejudicia grav securitatea națională.

Distinct de aceste argumente, Curtea mai constată că, potrivit dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 51/1991, cadre anume desemnate din Serviciul Român de Informații pot efectua, cu respectarea legii, respectiv a Codului de procedură penală, verificări prin: solicitarea și obținerea de obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la instituții publice; consultarea de specialiști ori experți; primirea de sesizări sau note de relații, fixarea unor momente operative prin fotografiere, filmare ori prin alte mijloace tehnice. Totodată, în cazul situațiilor care constituie amenințări la adresa siguranței naționale se va solicita procurorului obținerea mandatului prevăzut de art. 13 din Legea privind siguranța națională a României pentru desfășurarea activităților autorizate de acesta.

Toate aceste activități sunt, așa cum le definește legea, „acte de constatare”, care trebuie întocmite cu respectarea prevederilor Codului de procedură penală și care nu pot constitui *eo ipso* mijloace de probă, legea conferindu-le numai vocația de a fi catalogate ca atare.

Totodată, în situația în care verificările efectuate de Serviciul Român de Informații, cu respectarea exigențelor Codului de procedură penală, constau în fixarea unor momente operative prin mijloace tehnice de interceptare a convorbirilor telefonice, procurorul, potrivit art. 91³ alin. 5 din Codul de procedură penală, în măsura în care în cauză s-a dispus o soluție de netrimitere în judecată, este obligat să înștiințeze persoana în cauză despre această activitate.

Totodată, convorbirile telefonice intră în sfera noțiunilor de „viață privată” și „corespondență”, în sensul art. 8 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și că interceptarea, memorarea datelor astfel obținute și eventuala utilizare a acestora în cadrul urmăririi penale declanșate împotriva unei persoane se interpretează ca fiind o „ingerință a unei autorități publice” în exercitarea dreptului garantat de art. 8 paragraful 2 (a se vedea, printre multe altele, Hotărârea din 2 august 1984, pronunțată în Cauza *Malone împotriva Regatului Unit*, paragraful 64).

Totuși, cu prilejul pronunțării Hotărârii din 21 aprilie 2009, pronunțată în Cauza *Răducu împotriva României*, paragraful 92, Curtea de la Strasbourg a reamintit că, pentru a fi conformă cu alin. 2 al art. 8 din Convenție, o astfel de ingerință trebuie să fie prevăzută de lege. Expresia „prevăzută de lege” impune nu numai respectarea dreptului intern, ci se referă, de asemenea, la calitatea legii, care trebuie să fie compatibilă cu principiul supremației dreptului (a se vedea Hotărârea din 12 mai 2000 pronunțată în Cauza *Khan împotriva Regatului Unit*, paragraful 26). În contextul supravegherii secrete exercitate de autoritățile publice, dreptul intern trebuie să ofere protecție împotriva ingerinței arbitrare în exercitarea dreptului unei persoane protejat de art. 8 (*Malone*, citată anterior, pct. 67 și Hotărârea

din 6 septembrie 1978 pronunțată în Cauza *Klass și alții împotriva Germaniei*, paragraful 59).

Or, câtă vreme actuala reglementare din Codul de procedură penală, la care fac trimitere dispozițiile Legii nr. 51/1991, a instituit numeroase garanții în materie de interceptare și transcriere a convorbirilor, de arhivare a datelor relevante și de distrugere a celor care nu sunt relevante, și câtă vreme partea interesată are posibilitatea de a ataca procedura interceptărilor în fața unui organ jurisdicțional independent și imparțial, nu se mai poate pune problema înfrângerii dreptului la viață intimă, familială și privată.

În sfârșit, se constată că o problemă semnalată s-ar putea naște din aplicarea dispozițiilor cuprinse în Secțiunea V1, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 281/2003 și din cea privind aplicabilitatea dispozițiilor Legii nr. 51/1991 privind siguranța națională a României. Or, de la 1 ianuarie 2004, dispozițiile art. 13 din legea specială invocată și-au menținut valabilitatea numai parțial, întrucât, potrivit art. X din Legea nr. 281/2003, „Ori de câte ori **alte legi** prevăd dispoziții referitoare la dispunerea de către procuror (...) a interceptării și înregistrării convorbirilor (...) se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile prevăzute în art. I din prezenta lege”, deci ale Codului de procedură penală, care prevăd în materia respectivă ca autorizarea să fie dată numai de către judecători. Iată deci că susținerile autorului excepției nu mai subzistă, procurorul nemaiavănd în niciun fel posibilitatea de a emite autorizație/mandate pentru interceptarea convorbirilor telefonice.

Prin Decizia nr. 1.323 din 4 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 13 martie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 508/2004, reținând că art. 131 alin. (2) din Legea fundamentală prevede că Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, „în condițiile legii”. Aceste dispoziții constituționale au stat și la fundamentarea organizării și funcționării Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ca structură în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Legea nr. 508/2004.

Totodată, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate, care stabilesc natura juridică a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ca structură specializată în combaterea criminalității organizate și terorismului, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nu reprezintă altceva decât o reflectare a principiilor constituționale cuprinse în art. 132 alin. (1) din Constituție, care dispun că procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic.

De altfel, independența acestei structuri în raport cu instanțele judecătorești este specifică tuturor parchetelor, care, potrivit art. 62 alin. (4) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, sunt independente față de instanțele judecătorești.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În sfârșit, în ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2006, Curtea constată că actuala Direcție de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a fost înființată prin Legea nr. 508/2004, avându-se în vedere necesitatea intensificării neîntârziată a luptei împotriva infrațiunilor de terorism și a criminalității organizate, care a

impus cu stringență înființarea unei structuri specializate în combaterea acestor infracțiuni. În acest sens s-au urmărit interesele și necesitățile de siguranță internă ale societății românești ce impun consolidarea mecanismelor de autoprotecție în fața amenințărilor transfrontaliere, precum și consolidarea sistemului instituțional, pentru a răspunde eficient prin acțiuni de cooperare internațională. Așa fiind, înființarea unei structuri specializate în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în care să-și desfășoare activitatea procurori cu înaltă calificare în domeniul culegerii și prelucrării informațiilor de ordin economic, financiar, bancar, vamal și altele de acest gen a fost o necesitate impusă de realitatea vremii și a cărei utilitate subzistă și în prezent.

Împrejurarea că ulterior a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2006 nu este de natură a-i conferi caracter neconstituțional, întrucât, așa cum rezultă din preambulul său, s-a urmărit eficientizarea direcției. Astfel, în vederea evitării supraîncărcării serviciilor care devenise aproape certitudine, cu consecințe negative în ce privește finalizarea cu celeritate a cauzelor, s-a procedat la unificarea competenței la nivelul serviciilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism. Totodată, s-a impus cu stringență necesitatea creării unui fond special care să permită desfășurarea operativă a activităților specifice.

Prin urmare, toate aceste rațiuni constituie prin ele însele situații extraordinare care să justifice legiferarea pe calea delegării legislative, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4).

De asemenea, nu poate fi primită nici critica referitoare la înfrângerea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6), deoarece, potrivit acestora, „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. Or, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că „din interpretarea textului constituțional se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că «nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale» și că «nu pot viza

măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică». În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin.” Prin urmare, a afecta presupune „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”.

Astfel, referitor la interdicția Guvernului de a adopta o ordonanță de urgență în domeniul instituțiilor fundamentale ale statului, în speță, Ministerul Public, Curtea constată că, în prezenta cauză, fondul reglementării constituit de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2006 nu afectează, în sensul arătat mai sus, instituția Ministerului Public, prin înființarea în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a unei structuri specializate, fiind un imperativ desprins, așa cum s-a arătat mai sus, din necesitatea îmbunătățirii activității acestei structuri specializate.

Întrucât prin natura și finalitatea reglementării criticate nu s-au evidențiat aspecte negative menite a perturba organizarea și funcționarea Ministerului Public, Curtea constată că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia sunt înfrânate prevederile constituționale ale art. 115 alin. (6).

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (7), deoarece, de la data adoptării actului criticat, acesta nu a fost aprobat de Parlament prin lege, Curtea constată că nu poate fi primită, deoarece temeiul constituțional invocat are în vedere exigențe referitoare la legea de aprobare sau respingere a ordonanțelor și nicidecum o lege inexistentă. De asemenea, textul constituțional nu impune ca adoptarea legii de aprobare/respingere să fie realizată într-un anumit interval de timp.

Curtea mai constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2006 a fost adoptată la 21 decembrie 2006, a fost depusă la Camera Deputaților la data de 28 decembrie 2006 și a fost publicată în Monitorul Oficial al României la data de 29 decembrie 2006. Prin urmare, nu există niciun impediment constituțional de natură a atrage încălcarea dispozițiilor fundamentale referitoare la procedura adoptării ordonanțelor de urgență.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 3 și ale secțiunii V1 a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, ale art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, ale Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, excepție ridicată de Ovidiu Lucian Tender în Dosarul nr. 28726./3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 252

din 15 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea în ședința publică din data de 23 februarie 2012 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bancpost” — S.A. — Sucursala Pitești în Dosarul nr. 16.169/280/2010 al Judecătoria Pitești — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 518D/2011.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 23 februarie 2012 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea, în temeiul art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru data de 15 martie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 16.169/280/2010, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Bancpost” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 50 alin. (1) lit. c) coroborat cu art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că textul de lege criticat permite reprezentanților împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor să judece în fond, asemeni unei instanțe extraordinare, asupra nerespectării unor clauze contractuale și să aplice sancțiuni. Aceasta echivalează cu pronunțarea asupra răspunderii civile contractuale, atribuit exclusiv al instanțelor de judecată. Or, potrivit art. 11—13 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori, precum și art. 4.4.5. din „Procedura-cadru de control al conformității produselor și serviciilor destinate consumatorilor”, reprezentanții Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor aveau obligația doar să constate existența sau inexistența unei clauze abuzive.

Interpretarea de către reprezentanții autorității menționate a clauzelor contractuale în sensul constatării nelegalității lor urmată de aplicarea unei sancțiuni, anterior pronunțării unei instanțe de judecată, încalcă prevederile art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale referitor la prezumția de nevinovăție. Aceasta, deoarece contravenția pretins săvârșită de autorul excepției poate fi caracterizată drept o „acuzatie în materie penală”, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sancțiunea instituită având caracter preventiv și represiv, în acest sens fiind și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 4 octombrie 2007 pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*.

Judecătoria Pitești — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece problema stabilirii vinovăției în materia contravențiilor nu are în vedere faza extrajudiciară a aplicării sancțiunii administrative, ci faza judiciară în care aceasta este contestată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat are caracter de protecție a consumatorilor împotriva unor practici abuzive, în cauză punându-se mai degrabă o problemă de interpretare și aplicare a acestuia în raport de situația de fapt ce urmează a fi reținută de către instanța de judecată.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, arătând că principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza regulile speciale de procedură, în formele și în modalitățile instituite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl formează prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, cu modificările aduse prin art. II pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 27 noiembrie 2008, având următorul cuprins: „*Drepturile consumatorilor, la încheierea contractelor, sunt: [...]*

b) de a beneficia de o redactare clară și precisă a clauzelor contractuale, indicarea exactă a prețurilor și tarifelor și, după caz, a condițiilor de garanție.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 126 alin. (1) referitor la realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și

Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești și art. 126 alin. (5) privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare, precum și cele ale art. 6 paragraful 2 privind prezumția de nevinovăție din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

1. Cu privire la obiectul excepției, Curtea observă că autorul acesteia indică în concluziile scrise și susținute oral în fața instanței de judecată doar prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992. Având în vedere motivarea excepției Curtea urmează să analizeze textul de lege criticat și în coroborare cu dispozițiile art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, cu modificările aduse prin art. II pct. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2008, potrivit cărora: „(1) *Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni, și se sancționează după cum urmează: [...]* c) *încălcarea dispozițiilor art. 5, art. 7 lit. b) prima, a 2-a și a 5-a liniuță, lit. c) a 3-a și a 4-a liniuță, art. 9, art. 10 lit. a)–f), h) și i), art. 11 și art. 14, cu amendă contravențională de la 2.000 lei la 20.000 lei*”, și cu prevederile art. 54 alin. (1), în conformitate cu care „(1) *Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 50 și 51 se fac de către reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor*”.

2. Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor a fost înființată ca organ de specialitate al administrației publice centrale, subordonat Guvernului potrivit art. 16 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2001 pentru stabilirea unor măsuri privind înființarea, organizarea/reorganizarea sau funcționarea, după caz, a unor ministere, organe de specialitate ale administrației publice centrale și instituții publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 9 ianuarie 2001. Totodată, potrivit art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor coordonează și realizează politica Guvernului în domeniul protecției consumatorilor.

Cu privire la atribuțiile și modul de organizare și funcționare ale Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, Curtea observă că acestea sunt stabilite, potrivit art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, prin hotărâre de Guvern. În acest sens, potrivit art. 3 alin. (1) lit. h) și i) și alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 882/2010 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 30 august 2010, Autoritatea controlează respectarea dispozițiilor legale privind protecția consumatorilor, referitoare la securitatea produselor și serviciilor, precum și la apărarea drepturilor legitime ale consumatorilor, prin efectuarea de controale pe piață la prestatorii de servicii, inclusiv servicii financiare. Totodată, constată contravenții și dispune măsuri de limitare a consecințelor prestării unor servicii care nu sunt în concordanță cu dispozițiile legale din domeniile de activitate ale Autorității, prin aplicarea sancțiunilor contravenționale prevăzute de lege.

Curtea observă, așadar, din modul de reglementare a naturii juridice și atribuțiilor Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, preocuparea statului de a proteja interesele consumatorilor împotriva unor practici incorecte promovate de operatorii economici având în vedere raportul disproportionat de resurse și forță economică existent între aceștia, astfel cum s-a statuat și prin Decizia nr. 881 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 25 august 2011.

Cu acest prilej Curtea reține că, potrivit art. 135 alin. (2) lit. f) din Legea fundamentală, statul trebuie să asigure crearea

condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, astfel încât atribuirea competențelor de protecție a consumatorilor unei autorități publice vine în realizarea acestei obligații a statului înscrise în Legea fundamentală.

De asemenea, Curtea constată că în materia protecției consumatorului statul român a transpus prevederile Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului european și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului („Regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului”) publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. 364 din 9 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare. La punctul 6 din preambulul acestuia se prevede că protecția consumatorilor împotriva încălcărilor intracomunitare (prin acte ce lezează interesele acestora) necesită punerea în aplicare a unei rețele de autorități publice însărcinate cu aplicarea legislației în întreaga Comunitate și că aceste autorități trebuie să dispună de un minim de puteri comune de anchetă și de executare a legislației pentru a aplica regulamentul în mod eficient și a descuraja comerțanții și furnizorii de la comiterea acestor încălcări. Totodată, pct. 7 al preambulului prevede că este indispensabilă pentru garantarea bunei funcționări a pieței interne și a protecției consumatorilor asigurarea capacității autorităților competente de a coopera liber pe o bază reciprocă, pentru a schimba informații, a detecta și a ancheta încălcările intracomunitare și de a lua măsuri pentru a le pune capăt sau a le interzice.

Curtea mai constată că obiectivul Regulamentului, așa cum rezultă din art. 1, este acela de a stabili condițiile în care autoritățile competente ale statelor membre, desemnate responsabile de aplicarea legilor care protejează interesele consumatorilor, cooperează între ele și cu Comisia pentru a garanta respectarea acestor legi și buna funcționare a pieței interne și pentru a îmbunătăți protecția intereselor economice ale consumatorilor. Totodată, potrivit art. 4 alin. (3) și (4) din Regulament: „(3) *Fiecare autoritate competentă dispune, fără a aduce atingere alineatului (4), de puterile de anchetă și de executare necesare aplicării prezentului regulament și le exercită în conformitate cu legislația internă.*

(4) *Autoritățile competente pot să-și exercite puterile menționate la alineatul (3) în conformitate cu legislația internă, fie:*

(a) *direct sub autoritatea lor proprie sau sub controlul autorităților judiciare, fie*

(b) *cerând instanțelor judecătorești competente să pronunțe decizia necesară, inclusiv, după caz, prin formularea unei căi de atac, în cazul în care această cerere nu este îndeplinită”*

Curtea mai observă că, în scopul asigurării aplicării în România, de la data aderării României la Uniunea Europeană, a prevederilor Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului european și al Consiliului din 27 octombrie 2004, a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 244/2007 privind autoritățile competente responsabile cu aplicarea legislației în domeniul protecției consumatorilor și cooperarea dintre autoritățile naționale în acest domeniu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 19 martie 2007, modificată prin Hotărârea Guvernului nr. 784/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 24 iulie 2008, care, prin art. 2, desemnează Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor ca birou unic de legătură responsabil cu aplicarea Regulamentului (CE) nr. 2006/2004, precum și autoritățile competente să asigure aplicarea legislației în domeniul protecției consumatorilor în conformitate cu acesta, prevăzute în anexa care face parte integrantă din hotărâre.

Curtea reține astfel, în temeiul celor anterior enunțate, că soluția legislativă potrivit căreia Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor este autoritatea administrativă competentă să constate și să sancționeze încălcarea de

contravenienți a legislației în domeniul protecției consumatorului este pe deplin justificată.

3. Curtea constată că nu poate fi primită critica privind atribuțiile reprezentanților împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor de a judeca în fond, asemeni unei instanțe extraordinare, asupra nerespectării unor clauze contractuale și de a aplica sancțiuni, ceea ce ar aduce atingere accesului liber la justiție.

Astfel, Curtea observă că în exercitarea atribuțiilor reprezentanții Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor fac o apreciere cu privire la redactarea clauzelor contractuale, care ar trebui să fie, potrivit textului de lege criticat, clare și precise, deoarece altfel nu ar putea constata săvârșirea unei contravenții și întocmi procesul-verbal prin care aceasta este sancționată. Această apreciere însă nu are valoarea unei judecări a cauzei sau a unei încălcări a prezumției de nevinovăție.

În situația în care contravenientul apreciază că procesul-verbal este legal și temeinic întocmit are posibilitatea de a achita în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii prevăzute la art. 50 alin. (1) lit. c), astfel cum prevede art. 53 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992.

În ipoteza în care contravenientul contestă legalitatea și temeinicia procesului-verbal poate formula plângere împotriva acestuia, beneficiind de prezumția de nevinovăție, deși Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 și Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor nu reglementează în mod expres cu privire la respectarea acesteia.

Plângerea va fi soluționată în primă instanță de judecătoria în condițiile art. 32—35 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 cu care se completează prevederile Ordonanței Guvernului nr. 21/1992.

Prin Decizia nr. 197 din 13 mai 2003 și Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003 și, respectiv, Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, Curtea a reținut că acela care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată, în exercitarea rolului său activ, obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului, contravențiile fiind calificate, de principiu, drept „*acuzatii în materie penală*”, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și intrând sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârile din 30 noiembrie 2006 și 4 octombrie 2007, pronunțate în cauzele *Greco împotriva României*, paragraful 58, și *Anghel*

împotriva României, paragraful 67, a statuat, în esență, următoarele: deși statele au posibilitatea de a scoate din domeniul penal anumite infracțiuni sau de a le sancționa pe cale administrativă mai degrabă decât pe cale penală, autorii respectivelor fapte nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală.

Curtea reține astfel că principiul accesului liber la justiție și respectarea prezumției de nevinovăție sunt respectate de vreme ce autorul poate formula plângere împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției și ataca cu recurs sentința prin care plângerea sa este respinsă în fața unor instanțe independente și imparțiale, respectiv judecătoria și tribunalul.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârile din 23 octombrie 1995, 2 septembrie 1998, 16 noiembrie 2004, 18 iulie 2006 și 27 septembrie 2011 pronunțate în cauzele *Gradinger împotriva Austriei*, paragraful 42, *Kadubec împotriva Slovaciei*, paragraful 57, *Lauko împotriva Slovaciei*, paragraful 64, *Čanádý împotriva Slovaciei*, paragraful 31, *Štefanec împotriva Republicii Cehe*, paragraful 26, *Menarini diagnostics s.r.l. împotriva Italiei*, paragraful 58, a reținut următoarele: dacă încredințarea către autoritățile administrative a sarcinii de a constata și de a sancționa contravențiile nu este incompatibilă cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale trebuie subliniat, totuși, că este obligatoriu ca partea sancționată să poată sesiza un tribunal pentru a se pronunța asupra deciziei care a fost luată împotriva sa, tribunal care să ofere garanțiile prevăzute la art. 6 din Convenție.

Curtea constată că întocmirea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției nu are semnificația unei judecări a faptei, competențele atribuite de lege reprezentanților împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nefiind similare celor la care Curtea a făcut referire în jurisprudența sa, respectiv în Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, prin care a calificat jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și de Colegiul Consiliului ca o jurisdicție extraordinară, iar natura juridică a organelor care o exercită ca fiind aceea a instanțelor extraordinare.

Celelalte critici privind modul în care reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor au stabilit temeiul legal al procesului-verbal reprezintă aspecte supuse cenzurii instanței ce judecă cauza, excedând controlului Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bancpost” — S.A. din București în Dosarul nr. 16.169/280/2010 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE**

**privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
a atribuțiilor de vicepreședinte, cu rang de subsecretar
de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală care
conduce Autoritatea Națională a Vămirilor**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Viorel Comăniță, directorul Direcției supraveghere accize și operațiuni vamale din cadrul Autorității Naționale a Vămirilor, a atribuțiilor de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală care conduce Autoritatea Națională a Vămirilor.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 16 mai 2012.

Nr. 194.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE**

**pentru numirea domnului Alexandru Rafila în funcția de
secretar de stat la Ministerul Sănătății**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Alexandru Rafila se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 16 mai 2012.

Nr. 195.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru numirea domnului Ursu Marius Arthur în funcția
de director general al Agenției Naționale de Cadastru
și Publicitate Imobiliară**

În temeiul art. 3 alin.(6) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ursu Marius Arthur se numește în funcția de director general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 16 mai 2012.

Nr. 196.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru numirea domnului Iulian Matache în funcția de secretar
de stat la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Iulian Matache se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 16 mai 2012.

Nr. 197.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru numirea domnului Paraschiv Gigel în funcția
de secretar de stat la Ministerul Educației, Cercetării,
Tineretului și Sportului**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Paraschiv Gigel se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 16 mai 2012.

Nr. 198.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru numirea domnului Victor Opaschi în funcția de secretar
de stat la Ministerul Culturii și Patrimoniului Național**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Victor Opaschi se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Culturii și Patrimoniului Național.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 16 mai 2012.

Nr. 199.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI
COMISIA CENTRALĂ DE RECHIZIȚII
MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR
Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale

HOTĂRÂRE pentru aprobarea Listei cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2012

Având în vedere dispozițiile art. 22 alin. (3), art. 23, art. 24 alin. (2), (3) și (5) din Legea nr. 132/1997 privind rechizițiile de bunuri și prestările de servicii în interes public, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 lit. b), art. 3 lit. B) pct. 5 și 16 și art. 4 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.380/2009 privind înființarea, organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, cu modificările ulterioare,

Comisia Centrală de Rechiziții adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Lista cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2012, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, prin Comisia Centrală de Rechiziții și prin comisiile mixte de rechiziții, va lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Administrației Naționale
a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale,
președintele Comisiei Centrale de Rechiziții,
Adrian Gurău

București, 23 martie 2012.
Nr. 1.

ANEXĂ

LISTA cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2012

Nr. crt.	Denumirea produsului generic	Bunuri rechiziționabile		U/M	Preț de livrare (mediu) (lei)	Cotă TVA (%)	Cotă medie de adaos comercial în veriga comerțului cu ridicata (%)	Cotă medie de adaos comercial în veriga comerțului cu amănuntul (%)
		Cod CPSA	Sortiment					
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1.	Carne de bovine	1011.11	Carne de bovine proaspătă sau refrigerată, tranșată	kg	11,63	24	15,02	21,47
2.			Carne de bovine proaspătă sau refrigerată în carcasse, semicarcasse și sferturi nedezosate	kg	10,15	24	15,02	21,47
3.	Carne de pasăre	1012.20	Carne de pasăre netranșată, congelată	kg	6,49	24	15,02	21,47
4.			Carne de pasăre tranșată, congelată	kg	6,96	24	15,02	21,47

0	1	2	3	4	5	6	7	8
5.		1012.10	Carne de pasăre netranșată, proaspătă sau refrigerată	kg	6,99	24	15,02	21,47
6.			Carne de pasăre tranșată, proaspătă sau refrigerată	kg	8,40	24	15,02	21,47
7.	Carne de porcine	1011.12	Carne de porcine, proaspătă sau refrigerată, tranșată	kg	10,34	24	15,02	21,47
8.			Carne de porcine, proaspătă sau refrigerată, în carcase sau semicarcase	kg	7,81	24	15,02	21,47
9.		1011.32	Carcase și semicarcase de porc congelate	kg	8,45	24	15,02	21,47
10.	Cartofi	0113.51	Cartofi de toamnă	kg	1,04	24	15,02	21,47
11.			Cartofi timpurii de vară	kg	1,15	24	15,02	21,47
12.	Lapte	1051.11	Lapte degresat neconcentrat cu grăsime 0%	l	2,25	24	15,02	21,47
13.			Lapte pasteurizat cu grăsime 1,5%	l	2,31	24	15,02	21,47
14.			Lapte integral pasteurizat cu grăsime de 3,5%	l	2,88	24	15,02	21,47
15.	Pâine	1071.11	Pâine albă	kg	2,60	24	15,02	21,47
16.			Pâine neagră	kg	2,50	24	15,02	21,47
17.			Pâine semialbă	kg	2,33	24	15,02	21,47
18.	Preparate din carne	1013.14	Alte mezeluri, salamuri, tobe, caltaboși, parizer, crenvurști, polonezi	kg	10,22	24	15,02	21,47
19.			Salam de porc	kg	12,38	24	15,02	21,47
20.			Salam de vară	kg	12,51	24	15,02	21,47
21.			Șuncă presată, de porc	kg	14,00	24	15,02	21,47
22.		1013.15	Conserve din carne cu legume	cutie 300 g	10,09	24	15,02	21,47
23.			Conserve din carne de porc, în suc propriu		13,65	24	15,02	21,47
24.			Conserve din carne de vită, în suc propriu		11,81	24	15,02	21,47
25.	Ulei	1041.54	Ulei rafinat din semințe de floarea-soarelui	l	4,85	24	15,02	21,47
26.	Zahăr	1081.12	Zahăr alb rafinat	kg	3,25	24	15,02	21,47

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN
pentru aprobarea Normelor de acordare
a drepturilor de hrană, în timp de pace,
personalului din sistemul administrației penitenciare

Având în vedere prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 1.848/2004 privind stabilirea drepturilor de hrană, în timp de pace, ale personalului din sistemul administrației penitenciare,

în temeiul art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele de acordare a drepturilor de hrană, în timp de pace, personalului din sistemul administrației penitenciare, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin orice dispoziție contrară se abrogă.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul justiției,
Lidia Barac,
secretar de stat

București, 29 martie 2012.
Nr. 1.318/C.

---

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

